

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 888/2024
09.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Стевице Живојиновића, због кривичног дела силовање из члана 178. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Марине Јовановић Бајовић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 9/22 од 04.12.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 112/24 од 07.03.2024. године, у седници већа одржаној дана 09. јула 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Стевице Живојиновића - адвоката Марине Јовановић Бајовић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 9/22 од 04.12.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 112/24 од 07.03.2024. године, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К 9/22 од 04.12.2023. године окривљени Стевица Живојиновић оглашен је кривим због извршења кривичног дела силовање из члана 178. став 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 5 година. У ову казну окривљеном је урачунато време проведено у притвору од 18.09.2021. године до 15.10.2021. године.

Истом пресудом, одређено је да трошкови кривичног поступка падају на терет окривљеног и окривљени је обавезан да Вишем јавном тужилаштву у Смедереву плати износ од 62.669.000,00 динара на име трошкова, те да суду на име пашала плати износ од 15.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 112/24 од 07.03.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Стевице Живојиновића -

адвоката Марине Јовановић Бајовић, а пресуда Вишег суда у Смедереву К 9/22 од 04.12.2023. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Стевице Живојиновића - адвокат Марина Јовановић Бајовић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, конкретно због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно суђење, пред потпуно измењеним већем, или да преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе, уз истовремени захтев да се у смислу члана 488. став 3. ЗКП одреди одлагање извршења правноснажне пресуде.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцени навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док у осталом делу нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву истиче да је правноснажна пресуда заснована на незаконитим доказима – на записнику о увиђају и извештају о форензичком прегледу лица места КТ бр. 603-402/21 од 19.09.2021. године, те форензичко – техничкој документацији КТ бр. 402/21 од 19.09.2021. године, а стим у вези истиче да је записник о увиђају сачињен супротно одредби члана 300. став 3. ЗКП јер бранилац и окривљени нису обавештени о времену и месту обављања увиђаја, те супротно одредби члана 287. став 2. ЗКП. Према ставу браниоца, и видео запис који се налази на ЦД-у од 18.09.2021. године, а који је репродукован на главном претресу дана 01.12.2023. године представља незаконит доказ, обзиром да се прегледање снимка, може извршити само на основу наредбе јавног тужиоца, а које наредбе у конкретном случају није било.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног суда, не могу се прихвати као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 133. став 1. и 2. ЗКП прописано је да се увиђај предузима када је за утврђивање или разјашњење неке чињенице у поступку потребно непосредно опажање органа поступка, те да предмет увиђаја може бити лице, ствар или место.

Одредбом члана 136. став 1. ЗКП прописано је да се увиђај места предузима на месту кривичног дела или другом месту на којем се налазе предмети или трагови кривичног дела (под лицем места кривичног догађаја се подразумева: а) место на ком је учинилац предузео радњу кривичног дела, б) место на ком је наступила последица

кривичног дела и в) свако друго место на ком се могу пронаћи предмети и трагови кривичног дела).

У предистражном поступку, орган поступка који предузима доказне радње, па и увиђај, је полиција, сагласно члану 287. став 1. ЗКП, а докази које је полиција прибавила предузимањем доказних радњи могу бити коришћени у даљем току кривичног поступка, ако су доказне радње спроведене у складу са ЗКП-ом (члан 287. став 2. ЗКП). У складу са наведеним одредбама ЗКП-а, овлашћена службена лица органа унутрашњих послова имала су овлашћење да изврше увиђај сваког места на коме се могу пронаћи предмети и трагови кривичног дела (члан 136. став 1. ЗКП).

Имајући у виду наведено, те чињеницу да је записник о увиђају места догађаја од 19.09.2021. године сачињен на основу члана 133. и члана 136. ЗКП, од стране овлашћеног службеног лица ПС Велика Плана, а по овлашћењу заменика Вишег јавног тужиоца, којом приликом је сачињен и извештај о форензичком прегледу лица места, као и форензичко – техничка документација, дакле да је увиђај обављен у свему у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, о чему је сачињен записник, у складу са одредбом члана 233. став 3. ЗКП, то су и записник о увиђају, а и остали докази који су из истог проистекли – извештај о форензичком прегледу лица места и форензичко – техничка документација од 19.09.2021. године, по оцени овога суда, законити докази. При томе чињеница да бранилац окривљеног и окривљени нису обавештени о времену и месту обављања увиђаја, овај доказ не чини незаконитим, имајући у виду да је одредбом члана 300. став 3. ЗКП, прописано да осумњичени и његов бранилац могу да присуствују увиђају, те да је, дакле, према одредбама ЗКП њихово присуство предвиђено само као могућност, а не и обавеза. Стога су наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оцењени неоснованим.

Неосновано се истим захтевом указује и да видео запис од 18.09.2021. године представља незаконит доказ.

Из списка предмета произилази да је на главном претресу одржаном дана 01.12.2023. године суд извршио преглед видео записа који се налази на ЦД-у од 18.09.2021. године, који доказ је изведен без примедби странака, па имајући у виду наведено, те чињеницу да се у конкретном случају ради о прегледу видео снимка са спољне сигурносне камере која је постављена из безбедносних разлога у дворишту куће у којој оштећена станује, где је кривично дело извршено и да се не ради о видео записима који се односе на посебне доказне радње у смислу члана 161. до 187. ЗКП који морају бити прибављени по наредби суда и за одређена кривична дела која су таксативно наведена у члану 162. ЗКП, то је наведени снимак, супротно наводима захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, могао бити коришћен као доказ у кривичном поступку.

Из наведених разлога, Врховни суд је и у овом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбио као неоснован, налазећи да нижестепеним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Исти захтев је у осталом делу одбачен, јер нема законом прописан садржај.

Наиме, у уводу поднетог захтева, бранилац окривљеног истиче повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, које представљају законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца. Међутим, како бранилац окривљеног у образложењу захтева не прецизира у чему се састоје истакнуте повреде закона, то је Врховни суд оценио да у овом делу поднети захтев ваља одбацити јер нема прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, имајући у виду да Врховни суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са свега изложеног, на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен јер нема законом прописан садржај, донета је одлука као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић